

alle hout uit Batavia besteld worden. Men heeft in de brief van 15 december 1761 met genoeg gelezen dat de post te Tiku was opgeheven, maar de sergeant, twee Europese en vijf inlandse soldaten die op dringend verzoek van de regenten nog te Priaman zijn, moeten ook worden teruggeroepen, tenzij hun verblijf beslist noodzakelijk is. [fol. 958] Wat betreft Baros, waar het rustig is, is goedgekeurd dat benzoë, die de regenten als geschenk naar Batavia hadden gezonden, maar door de resident veel te duur was aangerekend, weer op dit kantoor wordt teruggeboekt onder krachtige terechtwijzing van de resident. Ook is hem verboden dat er textiel of ander materiaal als verpakking voor geschenken wordt aangeboden. Benzoë en kamfer die de resident te Baros had ingekocht, werden te Padang lager getaxeerd dan ze in rekening waren gebracht. Ze waren met de aangerekende prijs met de Hercules naar Batavia verscheept. Na keuring daar is besloten de benzoë, die tamelijk goed is, ook dienovereenkomstig te prijzen, maar de slechts 3 pikol kamfer is veel te hoog aangerekend en niet meer waard dan het te Padang getaxeerde bedrag van f 4800,-. [fol. 959] Het bedrag van f 3631,- dat teveel was ingeboekt, is afgeboekt en moet door resident Constantijn Sibens aan de kas van de Compagnie gerestitueerd worden. Op voorstel van het bestuur moet men voorzichtig omgaan met de vastgestelde inkoopprijzen van deze twee producten. Vooral in het begin moet zachtzinnig worden opgetreden, zodat de inlanders eraan wennen om goede kwaliteit te leveren. Het geschenk van twee geweren en rsd 12, dat de resident van Natal, Van Mosschel, aan de regenten van Tambuyung en Singkuang gaf voor het oprichten van Compagnies merkpalen in hun landen, is goedgekeurd. Ook het verstrekken van een vaatje buskruit aan de hoofdregent baginda maharadja Lello, in plaats van de zes waarom was gevraagd, is aanvaard. Aangevoerd is dat men steeds zuinig moet zijn met het afgeven van ammunitie aan de inlander. [fol. 960] Betreffende Airhadji is de gevraagde memorie van goederen die op schriftelijke of mondelinge bestelling van de gewezen resident Christiaan Ernst van Sijffert door het bestuur zijn geleverd, ontvangen. Daaruit blijkt dat zijn klachten totaal ongegrond waren en dat hij een bizar en tomeloos karakter heeft. Dit valt uit de brief van het bestuur van 15 december 1761 te halen. Daar blijkt ook duidelijk uit)

---dat hij niet anders gesogt heeft dan om zijne veels te verre gegane projecten, so ten reguarde van zijne verbintenissen met de Songipagouneesen, als zijn onverantwoordelijk gedrag gedrag in het accepteren en versenden van goud verre beneden het bepaalde alloy de ministers ten lasten te leggen. Want dat hij in opsigte van den goudinsaaam niet ter goeder trouw schijnt te hebben gehandelt, blijkt genoegsaam uyt de onwillighijder Songijpagouneesen om haare schulden, die zij egter schijnen te erkennen, met geen ander goud te voldoen, als na de proef die se seggen dat haar door gemelde Van Seijffert zoude weesen ter hand gesteld, en die bij examinatie te Padang bevonden was maar 18 caraat in te houden.

Fol. 960r-v.

([fol. 961] Dit valt in de genoemde brief te lezen. Na rijp beraad is in het belang van de Compagnie besloten dat, als de residenten van Pulau Tjinkuk en Airhadji de Songipaginezen er, zoals was bevolen, niet van konden overtuigen dat Christiaan Ernst van Sijffert geen goud onder het gewone gehalte van 21½ caraat mocht aannemen en dat zij hun schulden daarin dus moesten voldoen, en als er geen gunstiger overeenkomst met hen te sluiten zou zijn, dat er dan goud van een lager gehalte geaccepteerd mocht worden. Dit kan niet op de schuld van Van Sijffert, maar wel op die van de Songipaginezen in mindering komen. Zo lijdt de Compagnie het minste schade, maar daarvan is nog geen resultaat gezien. [fol. 962] Er mag geen dwang worden toegepast, want dat volk moet eerder geanimeerd dan afgeschrikt worden om met de Compagnie handel te drijven. Daarom is het goedgekeurd dat het bestuur de twee residenten heeft bevolen om het niet hard over de schulden aan te spreken, maar vriendelijk te bejegenen. Men dient slechts te accepteren wat vrijwillig wordt afgelost, ja zelfs, desgewenst met dit volk opnieuw tegen goud handel te drijven, ofschoon er niets wordt vergoed. Zo'n genereuze behandeling zal deze mensen daartoe aansporen en hen verre houden van contacten met de Engelsen. Eind augustus 1761 was het kapitaal van de